

ἀσκημα ἐπίρρ. κοιν. ἀστῆμα Τσακων. ἄδ-θημα Κύπρ. ἄδκεμα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὁσ'μα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 405,984 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «ἀσκημα σὲ τὸν ὑβρίζουν».

1) Κατὰ τρόπον ἀσχημον, ἄνευ καλαισθησίας, ἀδεξίως, ἀκόμψως ἐνθ' ἄν.: Γράφει - ντύνεται - περπατᾷ - χορεύει ἀσκημα. Τὸ βιβλίο εἶναι δεμένο ἀσκημα κοιν. Συνών. ἀδεξία 2, ἀπορα. β) Κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἢ ἠθικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχημόνως, πρεπῶς ἐνθ' ἄν.: Μίλησε - φέροντο ἀσκημα. Ἔτοι ποῦ ἀθῆσαι, εἰν' ἀσκημα κοιν. Πολλὰ ἀδκεμα συντξώντες (ὁμιλεῖς) Τραπ. Ἐν' ἄδ-θημα νὰ δώσης ἐλεημοσύνην μὲ τὸ δέριν σου ὁ ζαβρόν Κύπρ. Μὲν βλαστημᾶς τὸ ἐν' ἄδ-θημα αὐτόθ. 2) Ἀπερισκέπτως, ἄνευ συνέσεως κοιν.: Ἄσμ.

Φρόνιμος εἶσαι, Κωσταντῆ, μ' ἀσκημ' ἀπηλογήθης πολλαχ. Συνών. ἄσκηφτα. 3) Κακῶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκημα εἶμαι - περῶ. Ἀσκημα εἶναι ἄρρωστος κοιν. Ἀδκεμα κεῖται τὸ μωρὸν Τραπ. Ἀδκεμα ἐντῶκε (ἐκτύπησε) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀσκημα τὴν ἔχω ἢ τὰ ἔχω (ἀπειλοῦμαι ὑπὸ δεινοῦ κινδύνου) κοιν. Συνών. ἀμορα, ἀναγκασμένα, ἀπικα, κακά. 4) Ὑπερβολικῶς, βαρέως κοιν.: Τὸν ἔδειρα ἀσκημα. Μ' ἔβρισε ἀσκημα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. ἐνθ' ἄν.

ἀσκημαββίζαρω ιδ. ἄσκημο- (I) 3.

ἀσκημαγκλειῶ ιδ. ἄσκημο- (II) 1.

ἀσκημάδα ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἀσχημία, δυσμορφία. Συνών. ἄσκημιά 1, ἄσκημύλα, ἄσκημισία.

ἀσκημάδι τό, Ζάκ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 10 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σὲ μιὰ φιλιὰν ἀμάλαγη μὲ δῖχως ἀσκημάδι».

Ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Ὅσο θές, μαύρη μου, νύφον | καὶ σγουρή, ξεροχτενίσου, τ' ἀσκημάδι σου δὲ βγάνεις, | μόνο τοὶ γαζέττες χάνεις Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἐδεκα μῆνες στέκομαι γιὰ νὰ σοῦ βρῶ ψεγάδι, δὲ σοῦ βρήκα, πουλλάκι μου, μούτ' ἔναν ἀσκημάδι Κρήτ. Συνών. ψεγάδι.

ἀσκημαναθρέφω ιδ. ἄσκημο- (II) 1.

ἀσκημάνθρωπος ὁ, σύννηθ. ἀσκημάθρωπος πολλαχ. ἀδκεμάνθρωπος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.) ἀσκημάδθρωπος Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημάθρωπος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ὁ δυσειδής, δύσμορφος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Καὶ πολ- λές τοῦ ρίχνουνε τέτοια ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀσκημάνθρωπου ποῦ λές καὶ τοὺς κάνει μάγια ΓΞενοπ. Κέντρον 31.

ἀσκημάντερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ-θημάντερος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄντερο.

Μετων. μοχθηρός, χαιρέκακος.

ἀσκημάντρας ιδ. ἄσκημο- (I) 1.

ἀσκημαρρρωστῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. ἄρρρωστῶ.

Ἀσθενῶ ἐκ φυματώσεως: Ἐκρύωσε γ' ἐσκημαρρρωσθησε γ' ἐπόθανε. Ἀσκημαρρρωσθημένος εἶναι.

ἀσκημένω πολλαχ. ἀσ-σημένου Εὐβ. (Κύμ.) ἀσκη- μένου βόρ. ιδιώμ. ἀδκεμένω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ὁσκημένω Συμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 403,918 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «καὶ λιγνεύω καὶ ἀσκημένω».

1) Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος, χάνω τὴν ὡραιότητά μου ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει, ἀσκημένει πολλαχ. Ἀκείνε πα ἀτῶρα 'κ' ἐν' ἡ πρώτ' ὅσα, ἔδκεμυεν ἀτῶρα Κοτύωρ. || Γνωμ. Ἀγάπη ποῦ 'ναι ἀπὸ καιρό, γεράζει καὶ ἀσκημένει καὶ ὁποῖος τὴ διώξη τὸ πρὸ πρὶν πρὸ κερδεμένος βγαίνει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Νά, καλὴ συμπιθιρά μου, | τί κακό πολὺ ποῦ κάνου καὶ μοῦ στέλλεις τοῦ γιράκι | καὶ μοῦ παίρν' τὴν περιστέρα καὶ ἀσκημένει οὐ μαχαλᾶς μου | καὶ οὐμουρφένει οὐ δικός σου Μακεδ. (Σαμαρ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα δυσειδῆ, δύσμορ- φον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ χτένισμα σ' ἀσκημένει. Τὴν ἀσκήμυνε ἡ βαρεῖα δουλειά - ὁ καημὸς τοῦ γιοῦ της κττ. πολλαχ. || Ποίημ.

Τὴ ζούλεια, φῶς μου, λέν θωριά | πῶς κίτρινη ἀσκημένει ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 83. 2) Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐδκεμυεν ἡ δουλειά Χαλδ. 3) Γίνομαι κακὸς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτῶρα οἱ ἀνθρώπ' ἔδκεμυεν Τραπ.

Πβ. ἄσκημέυω, ἄσκημιάζω, ἄσκημίζω.

ἀσκημεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημεύω Εὐβ. (Ἀν- δρων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Γίνομαι ἄσχημος ἐνθ' ἄν.: Πόσο ἀσ-σήμυε ὁ φτωχός! Ἀνδρων. Ὅσο πάει καὶ ἀσκημεύει Μάν. Καὶ μετβ. καθιστῶ ἄσχημον ἐνθ' ἄν.: Τοῦν' τὸ βουστάνι σὲ ἀσ-σημεύει (τοῦν' = τοῦτο) Ἀνδρων. Τὴν ἀσκήμυε ἡ γαστριά της Μάν.

Πβ. ἄσκημένω, ἄσκημιάζω, ἄσκημίζω.

ἀσκημιᾶ ἢ, ἀσκημία Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀσθη- μιά Μέγαρ. ἀσ-σημία Εὐβ. (Κύμ.) ἀσκημιὰ κοιν. ἀσ- τσημιὰ Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πάμφιλ. κ.ά.) ἀδτσημιὰ Λέσβ. ἀδκεμία Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκεμίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀδμὲ Λέσβ. (Συκαμν.) ἀσκήμια σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσκημία. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 4187 (ἔκδ. JSchmitt) «εἰπεῖν καὶ ποιήσιν ἡθέλεν τοῦ πρίγκιπος ἀσκημίαν».

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀσχήμου, δυσμορφία ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσκημιὰ του δὲ λέγεται. Ἀσκημιὰ ποῦ 'χει! κοιν. Ἐνὴ, ἡ -ῖ-ἄμοιρη ἀσθημία ποῦ τὴν ἔχει! Μέγαρ. Τὸ φόρεμά σου εἶναι μιὰν ἀσκημιὰ Κρήτ. Ἡ ῖ-ναῖκα τούτην' ἔχ' μιγᾶλ' ἀδμὲ Συ- καμν. Ἀδκεμίαν ἔχ' ὁ πρόσωπος αὐτ' Τραπ. || Φρ. Ἀσκημιὰ τῶν ἀδρῶ! (δυσμορφότατε ἀνδρῶν! Ὑβρις) Κρήτ. Ἡ ἀσκη- μιὰ τῶ γυναικῶ! (ἡ μάλιστα δύσμορφος τῶν γυναικῶν) αὐ- τόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄσκημάδα. 2) Πρᾶξις ἀπρεπῆς, ἐπίσογος, ἀκοσμία πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γενῆκαν ἀσκημιές 'ς τὸ γάμο - 'ς τὴν ἐκκλησία - 'ς τὴν κηδεῖα κττ. Δά ἔκαμε ἰθαὶ τὸ χτυπάει τὸ παιδί; — Νά, ἀσθημία ἔκαμε Μέγαρ. Συνών. ἄσκημοδουλειά, βρομοδουλειά.

ἀσκημιάζω ἀμάρτ. ἀδκεμιάζω Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος.

Ἀσκημίζω 1, ὁ ιδ.

ἀσκημίζω κοιν. ἀδ-θημίζω Κύπρ. ἀσ-σημίζω Κά- λυμν. ἀσ-σημίζου Εὐβ. (Κύμ.) ἀσσημίζου βόρ. ιδιώμ. ἀδτσ'μίζου Λέσβ. κ.ά. ἀδκεμίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ὁσκημίζω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἄσκημιζω, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

1) Μετβ. ἀφαιρῶ τὸ κάλλος, καθιστῶ δύσμορφον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ καππέλλο σ' ἀσκημίζει. Ἀσκήμιση τὸ πρόσωπό

της μετὰ τὸ κοκκινάδι. Ἀσκήμιση τὸ φόρεμά της μετὰ τὴν κορδέλλα ποῦ τοῦ ἔβαλε. Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀσκήμιση κοιν. Συνών. ἀραχνιάζω **B 1**. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι δύσμορφος, χάνω τὴν ὡραιότητα ἐνθ' ἂν: Ἀσκημίζω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία - τὴν ἀρρώστια - τὸ πάχος κττ. κοιν. Ἐχάλασε τ' ὁσπινί' τὸ τουβάρι' κ' ἐδκέμιξεν ὅλον τ' ὁσπινί' Τραπ. Τὸ μωρὸν ὅσον τὸ πάει ἀδκεμίζ' καὶ πάει (ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, γίνεται τὸ μωρὸν δύσμορφον) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἡ κόρη κι ἂν ἀσκήμιση, τὰ μαῦρα μάτια τὰ ἔχει ἄγν. τόπ.

Ἐδομήντα κόρες κάθονται ἀπάνω σ' ἓνα πεῦκι
κ' ἤλειπες πὸ τὴ μέση της κ' ἠσκήμιζε τὸ πεῦκι

Κῶς Συνών. ἀνταλλάζω **2**. **2)** Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ.) **3)** Ἀποτέρομαι Εὐβ. (Ὁκτον.) **4)** Μεταφ. ὑβρίζω τινὰ Θράκ. (Μυριόφ.) Κίμωλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τὸν ἀσκήμ'σε τὸν πατέρα του Μυριόφ. Τὰ παιδιὰ μου δὲ μετ' ὁσκημίσανε Κίμωλ.

Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημεύω, ἀσκημιάζω.

ἀσκημίλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἀσκημίλα ποῦ τὴν ἔχει! Κορινθ.

ἀσκημισία ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀδκεμισία Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμισίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀσκήμισα ἀορ. τοῦ ρ. ἀσκημίζω, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμίζω.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ ἀσκημισία του καὶ κεινοῦ εἶναι ἄλλο προῖμα Μάν.

ἀσκήμισμα τό, πολλαχ. ἀδκέμισμα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκέμιγμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημίζω. Τύπ. ἀσκήμισμα παρὰ Σομ.

Ἡ ἐπὶ τὸ χειρὸν μεταβολὴ τῆς ὄψεως. Συνών. ἀσκημισμός **1**.

ἀσκημισμός ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀσκημισμός ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,43.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημίζω.

1) Ἀσκήμισμα, ὁ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. **2)** Κακοποίησης, ἐξευτελισμός ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Μὲ κλείσανε 'ς τὴ φυλακή, | τὰ σίδερα μοῦ βάνουν,
μὲ δέρουν, ἄλλοι μὲ χτυποῦν, | ἀσκημισμούς μοῦ κάνουν.

ἀσκημο - (I) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν δηλούντων ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον εἶναι δύσμορφον, δυσειδές, οἶον: ἀσκημάντρας, ἀσκημογυναῖκα, ἀσκημόδοντο, ἀσκημοδουλειά, ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημονεός, ἀσκημόπαιδο, ἀσκημόπλασμα, ἀσκημόσκυλλο, ἀσκημότοπος, ἀσκημόχερο κττ. **2)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν ἔχοντα δύσμορφον ἢ κακὸν τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον, οἶον: ἀσκημόγνωμος, ἀσκημογούλης, ἀσκημοδόντης, ἀσκημόθωρος, ἀσκημομμάτης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομύτης, ἀσκημοπόδης, ἀσκημοχέρης κττ. **3)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ρήματος νοούμενον σύστοιχον ἀντικείμενον εἶναι ἄσχημον ἢ κακόν, οἶον: ἀσκημαββίζαρω, ἀσκημοφορῶ κττ.

ἀσκημο - (II) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος σημαίνονμενον γίνεται

κατὰ τρόπον ἀκαλαίσθητον ἢ κακὸν ἢ τὸν οὐχὶ προσήκοντα, οἶον: ἀσκημαγκλειῶ, ἀσκημαναθρέφω, ἀσκημαρρωσιῶ, ἀσκημοβαστῶ, ἀσκημοβλέπω, ἀσκημοδουλεύω, ἀσκημοκηδεύω, ἀσκημομιλῶ, ἀσκημοπλέκω κττ. **2)** Μετ' ἐπιθέτων πρὸς δήλωσιν ὁμοίας πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐννοίας, οἶον: ἀσκημόβαλτος, ἀσκημόβγαλτος, ἀσκημοκαμωμένος, ἀσκημοπελεκημένος, ἀσκημοπελέκτης, ἀσκημοσκοτωμένος, ἀσκημοφάγωτος, ἀσκημόφαντος κττ.

ἀσκημόβαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βαλτός < βάλλω.

Ὁ κακῶς ἐμβεβλημένος, ὁ κακῶς ἐντεθειμένος: Ἀδκεμόβαλτο λιθάριν.

ἀσκημοβαστῶ ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημόβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβγαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βγαλτός < βγάλλω.

Ὁ κακῶς ἐξαχθεῖς.

ἀσκημοβλέπω ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁμιλος δυσειδῶν ἢ κακῶν ἀνθρώπων. Συνών. ἀσκημοθέμι **1**.

ἀσκημοβολιὰ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημόβολος.

Κακὴ κατασκευὴ, ἐπὶ σώματος: Ἐχει ἀσκημοβολιὰ τὸ βόι τζη.

ἀσκημόβολος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - βόλος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁ κακῶς, ὁ ἀτελῶς κατεσκευασμένος: Καλὴ εἶναι, μὰ εἶν' ἀσκημόβολη. Ἀσκημόβολο δὲ στόμα τζη (δὲ = 'ν' τό) Συνών. κακοφτεῖα γμένος (ἰδ. κακοφτεῖανω).

ἀσκημοβύζα ἐπίθ. θηλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Οὐδ. ἀσκημοβύζικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα δυσμόρφους μαστούς.

ἀσκημόγερος ὁ, σύνθετ. Θηλ. ἀσκημόγραια σύνθετ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γέρος.

Ὁ δυσειδής, ὁ δύσμορφος γέρον.

ἀσκημόγλωσσα ἡ, πολλαχ. ἀσκημόγλωσσα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστικὴ γλῶσσα ἐνθ' ἂν.: Ἐχει μὲν ἀσκημόγλωσσα, ὁ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάη! πολλαχ. Θὰ σὲ φάη φτούνη ἢ ἀσκημόγλωσσα Μάν.

ἀσκημόγλωσσος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀδκεμόγλωσσος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμος, καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστής, βλάσφημος ἐνθ' ἂν.: Ἀδκεμόγλωσσος γυναικα ἐν Κερασ. Συνών. κακόγλωσσος.

ἀσκημόγνωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ-δημόγνωμος Κύπρ. - ΧΠαλαῖς. Τὸ παρὰ τ. τοῦ τσουρῶ **5**.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἔχων κακὴν διάθεσιν ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

